

Sygn. akt XI W 5486/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Łukasz Biliński

Protokolant: Beata Jaworska

bez udziału oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 kwietnia 2017 roku w W.

sprawy A. K.

córki P. i J.

urodzonej dnia (...) w W.

obwinionej o to, że:

1. w dniu 5 lutego 2016 r. około godz. 11:50 w W. na ul. (...) kierując samochodem marki S. o numerze rejestracyjnym (...) nie zastosowała się do znaku drogowego poziomego P-21 „powierzchnia wyłączona”,

tj. za wykroczenie z art. 92§1 kw,

2. w dniu 10 października 2016 r. około godziny 19:55 na ulicy (...) w W. dokonała postoju pojazdu marki S. o numerze rejestracyjnym (...) i nie zastosowała się do obowiązującego znaku drogowego D-18 z tabliczką T-30 informującą o sposobie parkowania pojazdu względem krawędzi jezdni,

tj. za wykroczenie z art. 92§1 kw

I. obwinioną **A. K.** uznaje za winną popełnienia zarzucanych jej czynów: w punkcie 1 stanowiącego wykroczenie z art. 92 § 1 kw i za to na tej podstawie skazuje ją; w punkcie 2 ustalając w granicach zarzutu miejsce popełnienia czynu zabronionego na ul. (...) w W., stanowiącego wykroczenie z art. 92 § 1 kw, i za to na tej podstawie skazuje ją; zaś za powyższe oba czyny na podstawie art. 92 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza jej łącznie karę grzywny w wysokości 500 (pięćset) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 5486/16

UZASADNIENIE

A. K. została obwiniona o to, że:

1. W dniu 5 lutego 2016 r. około godz. 11:50 w W. na ul. (...) kierując samochodem marki S. o numerze rejestracyjnym (...) nie zastosował się do znaku drogowego poziomego P-21 „powierzchnia wyłączona”, tj. za wykroczenie z art. 92§1 kw,

2. W dniu 10 października 2016 r. około godziny 19:55 na ulicy (...) w W. dokonała postoju pojazdu marki S. o numerze rejestracyjnym (...) i nie zastosowała się do obowiązującego znaku drogowego D-18 z tabliczką T-30 informującą o sposobie parkowania pojazdu względem krawędzi jezdni,

tj. za wykroczenie z art. 92§1 kw.

Na podstawie całości materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 lutego 2016 r. około godz. 11:50 przy ul. (...) w W. funkcjonariusz straży miejskiej (...) W. D. Ś. ujawnił wykroczenie drogowe popełnione przez osobę prowadzącą pojazd marki S. o numerze rejestracyjnym (...). Przedmiotowy samochód był zaparkowany w strefie znaku P-21 informującego o „powierzchni wyłączonej”, czyli takiej na którą wjazd i zatrzymanie są zabronione. W związku z popełnionym wykroczeniem, do obwinionej, jako ustalonej właścicielki ww. pojazdu, wysłano wezwanie do wskazania użytkownika auta. W odpowiedzi na wezwanie obwiniona wskazała siebie, jako użytkownika przedmiotowego pojazdu w dniu 5 lutego 2016 r. podnosząc, iż to ona zaparkowała swoje auto w miejscu wskazanym w wezwaniu, co czynić będzie też nadal wobec permanentnego braku miejsc do parkowania na ul. (...) w W..

W dniu 10 października 2016 r. około godziny 19:55 na ulicy (...) w W. funkcjonariusz straży miejskiej (...) W. K. R. ujawnił wykroczenie drogowe popełnione przez osobę prowadzącą pojazd marki S. o numerze rejestracyjnym (...). Przedmiotowy samochód był zaparkowany w strefie znaku D-18 z tabliczką T-30 informującego o sposobie ustawienia parkującego pojazdu względem krawędzi jezdni (w tym wypadku równoległego). W związku z popełnionym wykroczeniem, do obwinionej, jako ustalonej właścicielki ww. pojazdu, wysłano wezwanie do wskazania użytkownika auta. W odpowiedzi na wezwanie obwiniona wskazała siebie jako użytkownika przedmiotowego pojazdu w dniu 10 października 2016 r. podnosząc, iż to ona zaparkowała w tym dniu zaparkowała przedmiotowe auto, ale nie pod numerem (...) na ul. (...).

Obwiniona nie figuruje w Kartotece Karnej Krajowego Rejestru Karnego, natomiast była karana za wykroczenia przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi w komunikacji.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: notatki urzędowej (k.1), wydruków fotografii (k. 2-5), notatki urzędowej (k.19), wydruków fotografii (k.21-21v., 26), informacji z Krajowego Rejestru Karnego i z ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego (k. 63, 64), projektu czasowej organizacji ruchu (k. 81-82), wyjaśnień obwinionej A. K. (k. 8, 25, 86-87).

Obwiniona w sprzecznie od wyroku nakazowego z dnia 30 stycznia 2017 roku podniosła, iż przedstawione jej zarzuty są wyrazem daleko posuniętej nadgorliwości oraz, że istnieje rozbieżność pomiędzy zaprojektowaną powierzchnią wyłączoną, a faktycznym oznakowaniem. Ponadto obwiniona podniosła, że punkt 2 wyroku nakazowego z dnia 18 stycznia 2017 r. jest bezpodstawny z uwagi na błędne określenie miejsca wykroczenia. Obwiniona nie kwestionowała, iż dwukrotnie zaparkowała pojazd w sposób niezgodny z obowiązującymi przepisami. Twierdziła jednak, iż zakwalifikowanie zaparkowania przez nią pojazdu jako wykroczenie objętego wnioskiem o ukaranie jest niezasadne. Po pierwsze dlatego, iż oznaczenie miejsca objętego znakiem „powierzchnia wyłączona” jest nieprecyzyjne wymalowane, niezgodnie ze schematem organizacji ruchu, a ponadto tego typu rozwiązanie jest bezcelowe i nie ma żadnego uzasadnienia, a po drugie obwiniona twierdziła, że nie parkowała przy ul. (...), a przy ul. (...), w związku z czym wyrok w tej części dotknięty jest wadą bezpodstawności.

Obwiniona podniosła też, że nałożona na nią wyrokiem nakazowym z dnia 18 stycznia 2017 r. grzywna jest niewspółmierna do popełnionego wykroczenia.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia obwinionej co do okoliczności faktycznych Sąd w znacznej mierze uznała za wiarygodne, korespondujące z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Zastrzeżeń obwinionej co do zasadności i racjonalności oznakowania drogowego ul. (...) w W. istniejącego w czasie popełnienia zarzucanych jej czynów, jako przyjętej linii obrony, Sąd nie podziela. Zaznaczyć przy tym trzeba, iż obwiniona, niezależnie od tego jak ocenia organizację ruchu i wyznaczenia miejsc parkingowych na ul. (...), zobowiązania jest do przestrzegania znaków drogowych i zakazów (nakazów), które z nich wynikają. Sąd wskazuje, że nie mają uzasadnienia zarzuty obwinionej, iż znak poziomy P-21 „powierzchnia wyłączona” został umieszczony na ul. (...) w sposób niezgodny z obowiązującą organizacją ruchu. Projekt organizacji ruchu (k.81) pokazuje jednoznacznie, że w miejscu gdzie zaparkował swój pojazd obwiniona w dniu 5 lutego 2016 r. znajdować powinien się znak P-21 „powierzchnia wyłączona”, umieszczony tam w związku z wjazdem do bramy budynku. W dniu 10 października 2016 r. samochód obwinionej została przez nią zaparkowany w strefie obowiązywania znaku D-18 z tabliczką T-30, informującego o sposobie ustawienia pojazdu względem krawędzi jezdni. Okoliczności tej obwiniona nie kwestionowała na żadnym etapie postępowania. Obwiniona podniosła, że nie parkowała tego dnia przy ul. (...), a przy ul. (...), co Sąd uwzględnił w swoich ustaleniach, zmieniając (nie wychodząc poza granice sformułowanego wobec obwinionej zarzutu), opis czynu zabronionego który w istocie popełniony został na wysokości budynku przy ul. (...).

Dokumenty stanowiące podstawę przeprowadzonych ustaleń Sąd uznał za wiarygodne i autentyczne. Zostały sporządzone zgodnie z obowiązującymi przepisami, przez uprawnione do tego osoby i instytucje, a ich treść nie była kwestionowana przez strony.

Art. 92 § 1 kw penalizuje zachowanie niestosowania się do znaków lub sygnałów drogowych albo do sygnałów lub poleceń osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub kontroli ruch drogowego. Podkreślić należy, iż przepis ten ma charakter formalny, więc nie wymaga skutku w postaci spowodowania jakiegokolwiek zagrożenia, chodzi natomiast o sam fakt niezastosowania się do znaku drogowego. Znaki drogowe i sygnały drogowe oraz ich znaczenie określa Rozporządzenie Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych(Dz. U. z 2002 r. Nr 170 poz. 1393 ze zm.). Zgodnie z § 90 ust. 5 powyższego Rozporządzenia znak P- 21 „powierzchnia wyłączona” oznacza powierzchnię drogi, na którą wjazd i zatrzymanie są zabronione. Obwiniona zaparkowała pojazd na takiej „powierzchni wyłączonej” naruszając zakaz wynikający z tego znaku drogowego. Zgodnie z § 52 pkt 1 i 2 powyższego Rozporządzenia znak D-18 „parking” z tabliczką T-30 „tabliczka wskazująca sposób ustawienia pojazdu względem krawędzi jezdni”, wskazuje na miejsce gdzie dopuszczalne jest parkowanie pojazdu, ale tylko w sposób oznaczony na znaku. Obwiniona wbrew obowiązującemu nakazowi, nie zaparkowała pojazdu równolegle do krawędzi jezdni, a skośnie. Obwiniona nie powinna sugerować się tym jak zaparkowane są inne pojazdy, a stosować się do obowiązujących w danym miejscu przepisów.

Biorąc pod uwagę całokształt okoliczności faktycznych w ocenie Sądu nie budzi jakichkolwiek wątpliwości, że obwiniona A. K. swoim zachowaniem wyczerpała znamiona obu zarzucanych jej wykroczeń z art. 92 § 1 kw. Obwiniona co prawda przedstawiła szereg okoliczności, które miałyby usprawiedliwiać jej zachowanie, jednakże w ocenie Sądu dla wypełnienia znamion tych wykroczeń nie ma znaczenia powoływana przez obwinioną argumentacja, iż obowiązująca organizacja ruchu jest sprzeczna z zasadami współżycia społecznego, nie ma żadnego uzasadnienia i jest bezcelowa. Każdy kierowca powinien stosować się do obowiązujących na danym terenie znaków, co zapewnić ma przede wszystkim bezpieczeństwo wszystkim uczestnikom ruchu. Zdaniem Sądu obwiniona miała świadomość, iż poprzez pozostawienie przez nią tak zaparkowanego pojazdu łamie obowiązujące przepisy ruchu drogowego, a mimo to uczyniła to. W ocenie Sądu nie sposób zgodzić się również z twierdzeniem obwinionego, że służby miejskie wykazują się nadgorliwością. Funkcjonariusze straży miejskiej wykonują swoje zadania i dbają o bezpieczeństwo wszystkich uczestników ruchu, poprzez m. in. , czy pojazdy są parkowane w sposób prawidłowy.

Art. 1 § 1 kw stanowi, iż odpowiedzialności za wykroczenie podlega ten tylko, kto popełnia czyn społecznie szkodliwy, zabroniony przez ustawę pod groźbą określonej kary. W art. 47 § 6 kw ustawodawca precyzuje, iż przy ocenie społecznej szkodliwości czynu należy brać pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak

również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Czyny obwinionej godzą w dobro jakim jest bezpieczeństwo i porządek w ruchu drogowym. Powyższe przesądza o społecznej szkodliwości czynu. W sytuacji gdy w świetle poczynionych ustaleń faktycznych, popełniony przez sprawcę czyn wypełnia znamiona określone w stosownym przepisie ustawy, przy czym jednocześnie istnieje możliwość określenia społecznej szkodliwości tego czynu i przypisanie jego popełnienia działającemu świadomie sprawcy, należy stwierdzić, iż zachodzą wszystkie przesłanki odpowiedzialności za wykroczenie. Należy więc skonstatować, że obwiniona ponosi odpowiedzialność za popełnienie wykroczeń z art. 92 § 1 kw.

Przy wymiarze kary sąd uwzględnił stopień społecznej szkodliwości czynu, który uznał za znaczny, miał także na uwadze cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do obwinionego. Sąd wymierzył obwinionej karę grzywny w wysokości 500 złotych, uznając, iż kara taka będzie stanowiła dla obwinionej wystarczającą dolegliwość, która w przyszłości przypominać będzie o konieczności respektowania obowiązujących przepisów ruchu drogowego i parkowaniu pojazdu w miejscach do tego przeznaczonych, w prawidłowy sposób. W ocenie Sądu kara ta będzie odbierana jako sprawiedliwa i odniesie pożądane skutki w zakresie prewencji ogólnej. Sąd wymierzając grzywnę w takiej wysokości miał na uwadze karalność obwinionej za podobne wykroczenia, a także jej dobrą sytuację materialną.

Na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw, Sąd zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r. Nr 118, poz. 1269) oraz opłatę w wysokości 50 (pięćdziesiąt) złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.).